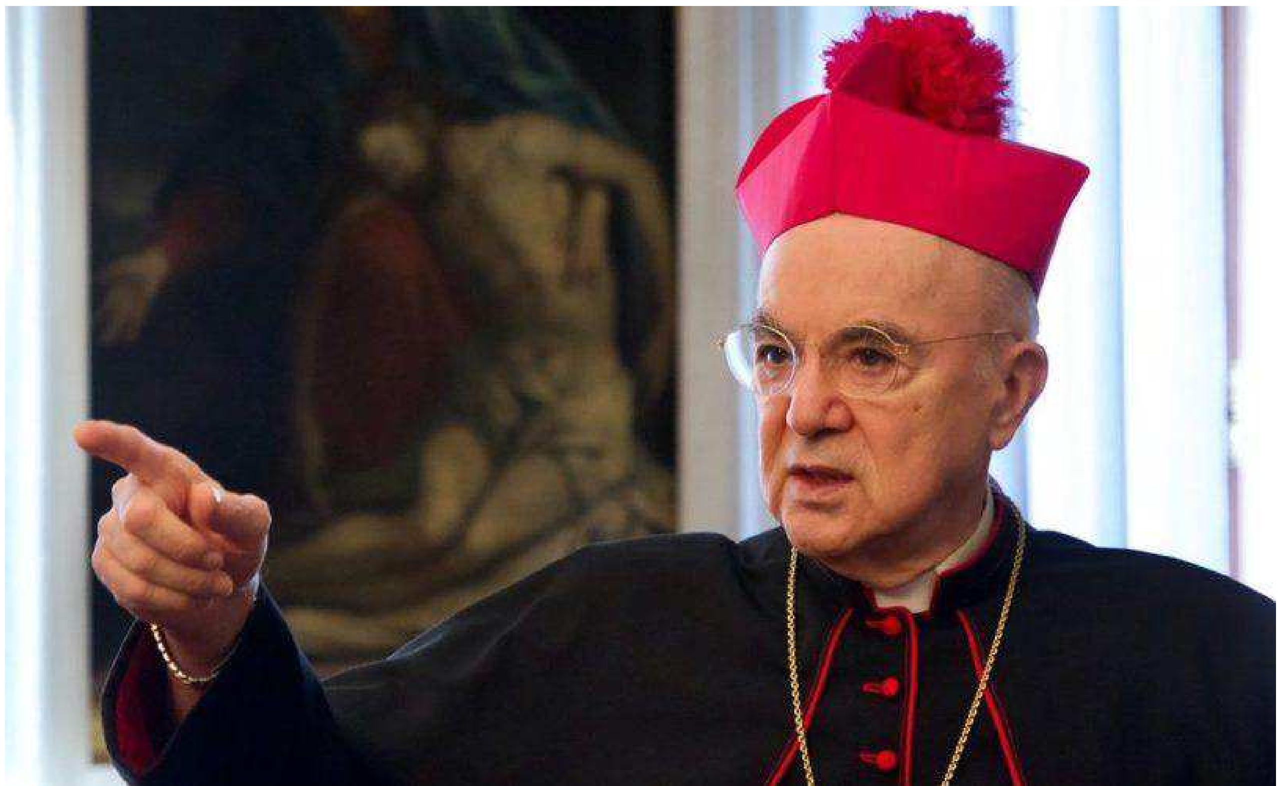
Nadbiskup Viganò: Katolici moraju ozbiljno razmotriti mogućnost da Franjo nije papa

croativ.net/nadbiskup-vigano-katolici-moraju-ozbiljno-razmotriti-mogucnost-da-franjo-nije-papa-54359

Vijesti

3 tjedna ago 4 listopada, 2023
By

Uredništvo

Moramo 'ozbiljno, vrlo ozbiljno shvatiti mogućnost da je Bergoglio namjeravao dobiti izbor putem prijevare… kako bi učinio upravo suprotno od onoga što je Isus Krist dao mandat svetom Petru i njegovim nasljednicima da čine.'

(**LifeSiteNews**) — Nadbiskup Carlo Maria Viganò objavio je sljedeću izjavu o tekućoj teološkoj raspravi o statusu pape Franje i papinstva. Na mnogo načina, ovo je njegova najoštrija kritika dosad. Njegova Ekselencija tvrdi da s obzirom na razaranje koje je "Jorge Mario Bergoglio" prouzročio univerzalnoj Crkvi – koje proizlazi iz njegova prihvaćanja "raka" Drugog vatikanskog sabora – i s obzirom na ulogu koju je mafija Saint Gallen odigrala u konklavi 2013., papa Franjo čini nije imao i nikada nije imao namjeru služiti kao poglavar Katoličke crkve. Umjesto toga, skrivao je svoje namjere od birača s krajnjim ciljem korištenja autoriteta papinstva da potkopa Crkvu i učini je "sluškinjom" Novog svjetskog poretka. "Naprotiv, vjerujem da je njegovo prihvaćanje papinstva obezvrijeđeno, jer on papinstvo smatra nečim drugačijim od onoga što jest", primjećuje Viganò. Nastavlja: "Želio bih da ozbiljno shvatimo … mogućnost da je Bergoglio namjeravao dobiti izbor putem prijevare i

da je namjeravao zlorabiti autoritet rimskog pape kako bi učinio upravo suprotno od onoga što je dao Isus Krist mandat svetom Petru.” Nadbiskup također navodi da se ne slaže sa stavom biskupa Athanasiusa Schneidera da “općeprihvaćenost” Franje kao pape njega čini papom. Njegova Ekselencija ukazuje na povijesni primjer Klementa VII. u 14. stoljeću kako bi poduprla svoj argument. Iako priznaje da je trenutna situacija “ljudski nepopravljiva”, njegov cilj u objavljivanju pisma je “doći do korijena pitanja” i pronaći zajedničko polazište koje može dovesti do “lijeka [za] uznemirujuću, skandaloznu prisutnost pape koji se s razmetljivom arogancijom predstavlja kao inimicus Ecclesiæ, i koji tako djeluje i govori.”

VITIUM CONSENSUS

A fructibus eorum cognoscetis eos.
Numquid colligunt de spinis uvas aut de tribulis ficus?
Sic omnis arbor bona fructus bonos facit; mala autem arbor fructus malos facit.
Non potest arbor bona fructus malos facere, neque arbor mala fructus bonos facere.
Omnis arbor quæ non facit fructum bonum exciditur et in ignem mittitur.
Igitur ex fructibus eorum cognoscetis eos.

Po plodovima njihovim prepoznat ćete ih.
Bere li tko grožđe s trnja ili smokve s čička?
Baš tako, svako dobro stablo dobrim plodom rađa; a trulo stablo lošim plodovima rađa.
Dobro stablo ne može roditi zlim plodovima, niti trulo stablo može rađati dobrim plodovima.
Svako drvo koje ne rađa dobra roda bit će posječeno i u oganj bačeno.
Stoga ćete ih po njihovim plodovima prepoznati.

Mt 7,16-20

U ovom govoru neću pokušavati dati odgovore, nego postaviti pitanje koje se više ne može odgađati, kako bismo mi biskupi, svećenstvo i vjernici mogli jasno sagledati vrlo ozbiljan otpad koji je prisutan kao posve neviđenu činjenicu, to se ne može riješiti, po mom mišljenju, pribjegavanjem našim uobičajenim kategorijama prosuđivanja i djelovanja.

Dokazi o ‘Bergogliovom problemu’

Proliferacija izjava i ponašanja potpuno stranih onome što se od pape očekuje – i zapravo u suprotnosti s vjerom i moralom čiji je čuvar papinstvo – navela je mnoge vjernike i sve veći broj biskupa da uzmu u obzir nešto što se do prije nekog vremena činilo nečuveno: Petrovo prijestolje zauzima osoba koja zlorabi svoju moć, koristeći je u svrhu suprotnu od one za koju ju je naš Gospodin uspostavio.

Jedni kažu da je Jorge Mario Bergoglio očiti heretik u doktrinarnim pitanjima, drugi da je tiranin u pitanjima vlasti, treći smatraju da je njegov izbor nevaljan zbog višestrukih anomalija ostavke Benedikta XVI. i izbora onoga koji je preuzeo njegovo mjesto… Ta mišljenja – više ili manje potkrijepljena dokazima ili rezultatom nagađanja koja se ne mogu uvijek dijeliti – ipak potvrđuju stvarnost koja je sada neosporna. I upravo ta stvarnost, po mom mišljenju,

predstavlja zajedničku polaznu točku u pokušaju da se ispravi uznemirujuća, skandalozna prisutnost pape koji se s razmetljivom arogancijom predstavlja kao inimicus Ecclesiæ, i koji tako djeluje i govori.

Neprijatelj koji je, upravo zato što zauzima Petrovo prijestolje i zlorabi papinsku vlast, sposoban nanijeti strahovit i poguban udarac, kakav nije uspio nanijeti niti jedan vanjski neprijatelj u čitavoj povijesti Crkve. Najgori progonitelji kršćana, najžešći pristaše masonskih loža i najneobuzdaniji herezijarsi nikada prije nisu uspjeli, u tako kratkom vremenu i s takvom učinkovitošću, opustošiti vinograd Gospodnji, sablažnjavati vjernike, ogaditi ministre, diskreditirati njegovu autoritet i autoritativnost pred svijetom, te rušenje Učiteljstva, vjere, morala, liturgije i stege.

Inimicus Ecclesiæ, ne samo s obzirom na članove Mističnog Tijela – koje prezire, ismijava (ne prestaje protiv njega bacati otrovne epitete), progoni i udara; ali također i s obzirom na Glavu Mističnog Tijela, Isusa Krista: čiju vlast Bergoglio ne vrši više na zamjenski način, koji bi stoga bio u nužnoj i dužnoj dosljednosti s Depositum Fidei, nego radije na samoreferencijalan i dakle tiranski način. Vlast rimskog prvosvećenika zapravo proizlazi iz Kristove vrhovne vlasti u kojoj sudjeluje, uvijek unutar granica i opsega ciljeva koje je božanski utemeljitelj jednom zauvijek uspostavio i koje nikakva ljudska moć ne može promijeniti.

Dokaz o Bergogliovoj dužnosti (stranca) koju obnaša svakako je bolna i vrlo ozbiljna činjenica; ali postati svjestan ove stvarnosti neophodna je pretpostavka za ispravljanje neodržive i katastrofalne situacije.

Agere sequitur esse

U ovih deset godina njegova “pontifikata” vidjeli smo da Bergoglio čini sve ono što se od pape nikad ne bi očekivalo, i obrnuto sve što bi učinio herezijarh ili otpadnik. Bilo je prilika kada su ti postupci izgledali očito provokativni, kao da je svojim izjavama ili određenim djelima vlasti namjerno želio izazvati ogorčenje crkvenog tijela i potaknuti svećenike i vjernike na reakciju dajući im povod da ih proglase raskolnicima. Ali ta tipična strategija najgoreg jezuitizma sada je razotkrivena, jer je cijela operacija vođena s previše bahatosti i na područjima na kojima ni umjereni katolici nisu spremni na kompromis.

Seksualni skandali svećenstva, a posebno odgovor Svete Stolice na pošast moralne korupcije kardinala i biskupa, pokazali su sramotnu nejednakost u postupanju između onih koji pripadaju Bergogliovom takozvanom “magijskom krugu” i onih koje je on smatra protivnicima. Nedavni slučaj Marka Rupnika svjedočanstvo je onoga koji vlast obnaša poput despota, legibus solutusa, koji sebe smatra slobodnim djelovati, a da za svoje postupke ne odgovara. Često se događa da se posljedice odluka koje osobno donese Argentinac prenesu na njegove podređene, koji se nađu optuženi i diskreditirani zbog izbora koji nisu njihovi. Mislim na slučaj londonske zgrade u koju su bili uključeni službenici Državnog tajništva, a na kupoprodajnom ugovoru stoji augustov kirograf. Mislim na sramotno vođenje slučaja Rupnik, koji je osim što je rehabilitirao zločinca odgovornog za strašne zločine,

prezirući brojne žrtve, diskreditirao i bivšeg prefekta Kongregacije za nauk vjere, kardinala Ladariju. Mislim na slučaj McCarrick, koji je uz farsu tajnog upravnog postupka na brzinu likvidiran bez ikakve naknade žrtvama i proglašen pravomoćno bez žalbe. I lista ide u nedogled. Ostaje evidentno da nesretnici koji voljno ili nevoljno surađuju s Bergogliom bivaju bačeni u vodu čim tisak otkrije vatikanske skandale. Mnogi primjećuju ovo cinično utilitarno ponašanje, koje ih zapravo dovodi do odbijanja imenovanja i napredovanja upravo kako se ne bi našli u neugodnoj ulozi žrtvenog jarca.

Rušenje zida šutnje

Šutnja episkopata pred bergoglijanskim besmislicama potvrđuje da je autoreferencijalni autoritarizam isusovca Bergoglia naišao na servilnu poslušnost kod gotovo svih biskupa, prestravljenih idejom da budu predmetom odmazde osvetoljubivog i despotskog satrapa Santa Marte. Neki dijecezanski biskupi počinju više ne tolerirati njegovo razorno djelovanje koje ruši autoritet i autoritativnost cijele Crkve. Biskup Joseph Strickland, na primjer, hvalevrijedno je ponovio nepromjenjive doktrinarne istine koje se Sinoda o sinodalnosti u nadolazećim mjesecima sprema srušiti. I kardinal Gerard Ludwig Müller s pravom je podsjetio da Gospodin nije dao moć papi da "šikanira" dobre biskupe.

Nešto se, dakle, počinje mijenjati: svrstavanja se oblikuju i vidimo s jedne strane Bergogliovu "sinodalnu crkvu" – koju on simbolički naziva "našom crkvom" – i s druge strane ono što je ostalo od Katoličke crkve, prema kojoj on ne propušta ponoviti svoju apsolutnu stranost.

Sanatio in radice nepravilnosti na konklavi 2013

Biskup Athanasius Schneider tvrdi da su sve nepravilnosti koje su se mogle dogoditi na Konklavi 2013. u svakom slučaju zacijeljene in radice činjenicom da su Jorge Mario Bergoglio priznali za papu od strane kardinala izbornika, od strane episkopata i od strane većine vjernih. Praktično govoreći. Argument je da, bez obzira na događaje koji su mogli dovesti do izbora pape – sa ili bez vanjskog miješanja u to – Crkva, praktički govoreći, postavlja vremensko ograničenje nakon kojega nije moguće osporiti izbor ako izabranu osobu prihvaća kršćanski narod. Ali ovu tezu dovodi u pitanje povijesni presedan.

Godine 1378., nakon izbora pape Urbana VI., većina kardinala, prelata i naroda priznala je Klementa VII. za papu, iako je on zapravo bio protupapa. Trinaest od šesnaest kardinala dovelo je u pitanje valjanost izbora pape Urbana zbog prijetnje nasiljem rimskog naroda protiv Svetog kolegija, a čak je i nekoliko Urbanovih pristaša odmah povuklo svoj izbor, sazvavši novu konklavu u Fondiju koja je izabrala protupapu Klementa. VII. Čak je i sveti Vincent Ferrer bio uvjeren da je Klement pravi papa, dok je sveta Katarina Sijenska stala na stranu Urbana. Da je univerzalni konsenzus nepogrešivo valjan argument za legitimitet pape, Klement bi imao pravo da ga se smatra pravim papom, a ne Urbanom. Protupapu Klementa porazila je vojska Urbana VI. u bitci kod Marina 1379. godine i preselio svoju stolicu u Avignon, što je dovelo do zapadnog raskola koji je trajao trideset i devet godina. Stoga vidimo da argument univerzalnog prihvaćanja ne izdržava test povijesti.

Biskup Schneiderov sigurniji put

Biskup Athanasius Schneider podsjeća nas da se via tutior, ili sigurniji put, sastoji u neposlušnosti heretičkom papi, a da ga nužno ne moramo smatrati ipso facto otpalim od svoje službe kao odvojenim od Crkve i stoga više nesposobnim biti na njezinu čelu, kako vjeruje sveti Robert Bellarmine. Ali čak ni ovo rješenje – koje barem priznaje da je Bergoglio heretik – ne čini mi se odlučujućim, budući da je poslušnost koju mu vjernici mogu uskratiti tek marginalna u usporedbi sa svim djelima vladanja i učiteljstva koje je izvršio i nastavlja izvoditi a da njegovi podanici ne mogu išta učiniti u vezi s njima. Naravno, može se organizirati tajno slavlje katoličke mise, ali što svećenik ili laik mogu učiniti kada se subverzivna skupina biskupa kojom upravlja Bergoglio sprema uvesti neprihvatljive doktrinarne promjene kroz Sinodu o sinodalnosti? A što mogu kad u njihovim župama đakonica blagoslivlja "vjenčanje" dvoje sodomita?

Zasigurno je nepoštivanje nezakonitih naredbi heretičkog ili otpadničkog poglavara dužnost sub gravi, budući da je poslušnost Bogu ispred poslušnosti ljudima i jer je krepost poslušnosti hijerarhijski podređena teološkoj vrlini vjere. Ali nastala šteta crkvenog tijela ne može se spriječiti djelovanjem jednostavnog otpora: mora se riješiti korijen pitanja.

Nedostatak pristanka u preuzimanju papinstva

Dakle, uzimajući u obzir činjenicu da je Bergoglio heretik – a Amoris Lætitia ili njegova izjava o intrinzičnoj nemoralnosti smrtne kazne bila bi dovoljna da to dokaže – moramo se zapitati jesu li izbori 2013. na neki način poništeni nedostatkom pristanka; odnosno ako bi izabrani htio postati papa Katoličke crkve ili bolje rečeno poglavar onoga što on naziva "našom sinodskom crkvom" – koja nema nikakve veze s Kristovom crkvom upravo zato što stoji kao nešto drugo od nje. Po mom mišljenju, taj nedostatak pristanka može se vidjeti i u Bergogliovom ponašanju, koje je razmetljivo i dosljedno antikatoličko i heterogeno u odnosu na samu bit papinstva. Ne postoji nijedno djelovanje ovog čovjeka koje nema očiglednu oštrinu spram prakse i Učiteljstva Crkve, a tome se pridodaju zauzeti stavovi koji su sve samo ne uključivi prema vjernicima koji ne namjeravaju prihvatiti proizvoljne inovacije, ili još gore, pune hereze.

Temeljno pitanje ovisi o razumijevanju subverzivnog plana duboke crkve, koja se, koristeći metode koje je u to vrijeme osudio sv. Pio X. u odnosu na moderniste, organizirala kako bi izvršila državni udar unutar Crkve i dovela proroka Antikrista na Petrovo prijestolje. Mens rea u infiltraciji u Hijerarhiju i usponu u njezine redove je očita, kao što je očito da se planovi ultraprogresivne frakcije nisu mogli zaustaviti na činjenici Benedikta XVI., kojega su smatrali previše konzervativnim, a mrzili su ga iznad svega. jer se usudio objaviti Motu Proprio Summorum Pontificum. I tako je Benedikt XVI. bio pod pritiskom da podnese ostavku, a odmah je bio spreman nepoznati nadbiskup Buenos Airesa. Dana 11. listopada 2013., na konferenciji na Sveučilištu Villanova (ovdje), tadašnji kardinal McCarrick, Bergogliov dugogodišnji prijatelj, otkrio je da je Bergogliov izbor snažno želio "vrlo utjecajni talijanski gospodin", izaslanik duboke države u dubini Crkve: oni koji rade u Kuriji dobro znaju koga nazivaju "gospodin" par excellence i kakve su njegove veze s moći s obje strane Tibera

[Vatikan i talijanska vlada], a također znaju njegove neugodne sklonosti za objasniti njegove bliske veze s vatikanskim homoseksualnim lobijem. Također je značajno da je McCarrick rekao kako je uvjeren da će Bergoglio "promijeniti papinstvo u roku od četiri godine", potvrđujući zlonamjernu namjeru petljanja u božansku i nereformabilnu instituciju Crkve.

Vidjeti Bergoglia da sudjeluje u događaju sponzoriranom od strane Zaklade Clinton, nakon drugih ništa manje skandaloznih odobrenja od strane globalističke elite, potvrđuje njegovu ulogu stečajnog likvidatora Crkve, sa svrhom zamjene ustava te Religije čovječanstva koja će služiti kao sluškinja sinarhije Novog svjetskog poretka. Bergoglio prisvaja ekumenizam, ekologiju, vakcinizam, imigraciju, LGBTQ+ i rodnu ideologiju i druge instance globalističke religije, ne samo kroz akciju razmetljive i ponosne podrške zagovornicima Agende 2030, već i putem sustavnog rušenje svega što se tome protivi u Učiteljstvu i nemilosrdni progon onih koji izražavaju čak i razborite nedoumice.

Dakle: Bergoglio je heretik i otvoreno neprijateljski raspoložen prema Crkvi Kristovoj. Da bi izvršio zadatak koji mu je dodijelila duboka crkva, prikrio je svoje najekstremnije stavove, kako bi našao dovoljan broj glasova u Konklavi. Kako bi osigurali potpunu poslušnost, oni koji su skovali plan pobrinuli su se da on bude naširoko ucjenjivački, kao što uvijek biva. I jednom kada je izabran, Bergoglio se mogao pokazati onakvim kakav jest i započeti s rušenjem Crkve i papinstva.

No je li moguće da papa uništi papinstvo koje on sam utjelovljuje i predstavlja? Je li moguće da papa opustoši Crkvu koju mu je Gospodin povjerio da brani? I opet: ako je kardinalovo sudjelovanje u Konklavi namjerno zlonamjerno, ako namjerava subverzivno djelovati protiv Crkve, ako je cilj počiniti zločin, onda čak i ako se naizgled poštuju procedure i norme izbora, postoji je nedvojbeno mens rea. A ta zločinačka namjera proizlazi iz lukavstva kojim su kardinali koji su sudjelovali u zavjeri surađivali u prevari kardinala koji su glasovali u dobroj vjeri. Pitam se, dakle: nemamo li nedostatak pristanka koji utječe na valjanost izbora? Ne govoreći da je sama suprisutnost pape koji se odriče i vladajućeg pape već sama po sebi element koji nas navodi na vjerovanje da su oni imali pogrešan koncept o biti papinstva, koje se smatra ulogom koja se može dijeliti s drugim. Ne zaboravimo da je razlika između munus i ministerium proizvoljna i da ne može postojati papa koji se posvećuje "službi molitve" i drugi koji upravlja. Krist je jedan; Crkva je jedna; i samo je jedan Petrov nasljednik: tijelo s dvije glave je čudovište koje je odvratno prirodi čak i prije božanskog ustrojstva Crkve.

Moguće zamjerke

Neki bi mogli prigovoriti: čak i ako je Bergoglio djelovao zlonamjerno, ipak je prihvatio ono što su mu kardinali ponudili: njegov izbor za rimskog biskupa i stoga za rimskog papu. I tako je preuzeo dužnost i mora se smatrati papom. Umjesto toga vjerujem da je njegovo prihvaćanje papinstva nevaljano, jer on papinstvo smatra nečim drugim od onoga što jest, poput supružnika koji se vjenča u crkvi, ali iz svoje namjere isključuje posebne svrhe braka, čineći tako brak ništavnim i nevažećim upravo zbog njegova izostanka pristanka. I ne samo to: koji bi urotnik koji zlonamjerno djeluje kako bi došao na neku dužnost bio toliko naivan da

onima koji ga moraju izabrati objasni da namjerava postati papom kako bi izvršavao naloge neprijatelja Boga i Crkve. ? Dobro jutro. Ja sam Jorge Mario Bergoglio i namjeravam uništiti Crkvu izborom za papu. Hoćeš li glasati za mene? Mens rea leži upravo u korištenju prijevare, prikrivanja, laži, delegitimiranju dosadnih protivnika i eliminaciji opasnih. A dokaz da je Bergoglio namjeravao provesti zločinački plan globalističke elite je pred očima: svi željeni ciljevi mailova Johna Podeste, desne ruke Hillary Clinton, ostvareni su ili se ostvaruju, od usvajanje rodne ravnopravnosti kao premise za žensko svećenstvo do LGBTQ+ uključivanja, od prihvaćanja rodne teorije do sudjelovanja u Agendi 2030 o klimatskim promjenama, od osude "prozelitizma" do veličanja imigracije kao metode etničke zamjene . A istodobno dolazi do uklanjanja i osude one druge Crkve, one "predkoncilske", sastavljene od krutih netolerantnih ljudi, počevši od Gospodina našega, kako je bogohulno napisao Antonio Spadaro. A s kulturom otkazivanja koja se primjenjuje na vjeru i moral, također postoji i eliminacija mise koja intrinzično pripada toj Crkvi, za koju Bergoglio smatra da je u sukobu s "novom ekleziologijom", do točke zabrane kao nespojive s "sinodalnom crkvom".

Pa evo me, bacam poslovični kamen u ribnjak. Želio bih da ozbiljno, vrlo ozbiljno shvatimo mogućnost da je Bergoglio namjeravao izbor dobiti prijevarom i da je namjeravao zlorabiti autoritet rimskog prvosvećenika kako bi učinio upravo suprotno od onoga što je Isus Krist dao nalog svetom Petru i njegovim nasljednicima da čine: utvrđuju vjernike u katoličkoj vjeri, hraneći i upravljajući stadom Gospodnjim, propovijedajući Evanđelje narodima. Svi činovi Bergogliovog upravljanja i učiteljstva – od njegova prvog pojavljivanja na vatikanskoj loži, kada se predstavio svojim uznemirujućim "Dobra večer" – odvijali su se u smjeru dijametralno suprotnom od Petrovog naloga: krivotvorio je i nastavlja krivotvoriti Depositum Fidei, stvorio je pomutnju i zaveo vjernike, rastjerao je stado, izjavio je da evangelizaciju naroda smatra „svečanom besmislicom" i sustavno zlorabi snagu Svetih ključeva da izgubi ono što ne može, biti odriješen i vezati ono što se ne može vezati.

Ova situacija je ljudski nepopravljiva, jer su sile koje su u igri goleme i jer korupciju Autoriteta ne mogu izliječiti oni koji su joj podložni. Moramo primijetiti da metastaza ovog "pontifikata" potječe iz koncilskog raka, iz tog Drugog vatikanskog sabora koji je stvorio ideološke, doktrinarne i disciplinarne osnove koje su neizbježno morale dovesti do ove točke. Ali koliko moje subraće, koji također prepoznaju težinu sadašnje krize, ima sposobnost prepoznati ovu uzročnu vezu između koncilske revolucije i njezinih ekstremnih posljedica s Bergogliom?

Zaključak

Ako je ovaj passio Ecclesiæ uvod u posljednja vremena, naša je dužnost da se duhovno pripremimo za trenutke velike nevolje i istinskog i ispravnog progonstva. Ali upravo ponavljanjem Via Dolorosa Križa crkveno će se tijelo moći pročistiti od prljavštine koja ga unakažuje i zaslužiti nadnaravnu pomoć koju Providnost čuva za Crkvu u vremenima kušnje: gdje obiluje grijeh, milost obiluje još više.

Na kraju, dopustite mi da vas podsjetim da udruga Exsurge Domine koju sam osnovao ima za cilj pružiti duhovnu i materijalnu pomoć svećenicima i redovničkoj braći i sestrama koje Bergoglian crkva progoni zbog njihove vjernosti Tradiciji.

Ako biste željeli donatorski pomoći našim projektima, možete to učiniti na website-u Udruge www.exsurgedomine.org – ili slanjem tekstualne poruke: Text 502027 na +1-855-575-7888 (for USA & Canada).

izvor: **LifeSiteNews**

Od početka osamdesetih godina prošlog stoljeća Hamas je postao jedan od operativnih dijelova izraelskog Mossada. Od tada je bilo mnogo dokaza o jakim vezama između Hamasa i Mossada i njihovim zajedničkim naporima da potkopaju Palestinu iznutra. To je bilo moguće samo svrgavanjem Jasera Arafata, koji je bio popularan u narodu i protivnik islamizma. Stoga je u vrijeme Arafata islamizam u Palestini bio marginalna pojava, pa je možda Izrael vjerovao da će ga se lako riješiti kada Arafat i njegova stranka PLO budu uklonjeni s vlasti. Iz tog razloga, Izrael dugi niz godina podržava Hamas financijski, obukom, tehnologijom, oružjem itd., a također podržava i organizira oružane sukobe između nacionalista (Arafat) i islamista (Yasin), da bi na kraju uspio potkopati Palestina iznutra i suočavanje s Arafatom i PLO-om.

Američki političar Ron Paul je 2009. pred američkim Kongresom izjavio da je Izrael osnovao Hamas koji financira sve njegove akcije. I Yasser Arafat je u nekoliko navrata naglasio da je Hamas proizvod Izraela. Čak je i bivši premijer Izraela Yitzhak Rabin javno priznao da je to bila "fatalna greška".

Ta "kobna pogreška" pokazala je svoje pravo lice odmah nakon svrgavanja Arafata. Islamisti su preko noći postali mnogo ozbiljnija prijetnja Izraelu od bivših nacionalista i otvoreno neprijateljski raspoloženi prema čišćenju Palestinaca od strane izraelske mašinerije. Tako su u proljeće 1989. krenuli u akcije koje se od tada učestalo izvode.

Međutim, postoje neki teoretičari zavjere koji iz nekog razloga sumnjaju da je ova pogreška bila kobna kao što se prikazuje. Tome u prilog ide i niz nepravilnosti vezanih uz nedavni napad Hamasa na mlade Izraelce na koncertu u neposrednoj blizini granice s Gazom. Raketno-pješački napad izveden je na oko 3000 ljudi, uključujući i strane goste.

Prije svega, poznato je da je Izrael nekoliko tjedana prije incidenta dobio poruke upozorenja iz Egipta i Amerike – koje je ignorirao.

– Izrael ima AI proturaketni štit koji odbija projektile u zraku, ali nijedan projektil nije pogođen. Očito je taj štit eksplodirao u neprikladnom trenutku. Za isključenje je potrebno dopuštenje troje najviših ljudi u vladi.

-Na tom koncertu bili su najmlađi i najalternativniji stanovnici Izraela koji se zapravo jedini odupiru izraelskoj represiji. Oni su više-manje ostali suglasni s politikom Izraela prema Palestincima, ali su zapravo bili jedini pravi predstavnici opozicije na tom koncertu.